

Inge Parbøl

– arkæolog i Grønland 1952

Tekst og fotos: Jørgen Meldgaard

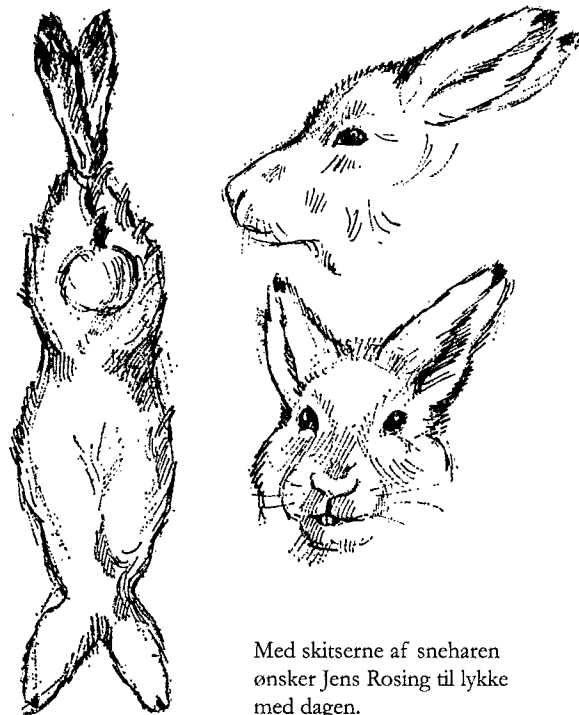
Nationalmuseet udsendte sommeren 1952 en mindeværdig »Studenters-ekspedition« med henblik på kortlægning af gamle eskimoboplads og nordbogarde i fjordene indenfor Godthåb. Fire deltagere, arkæologi-, etnografi- & eskimologi-studerende, 20-25 år. Hvad vi savnede i erfaring og lærdom blev opvejet af overvældende energi. Med motorbåden Daniel Bruun som base og en arbejdsdag på 9-10 timer registrerede vi et par hundrede lokaliteter, tegnede og gravede.

Inge Parbøl gik iland med telt og primus og gjorde lidt længere ophold på bebo-

ede pladser, Kangeq og Kapisillit. Hun søgte levende mennesker og noterede viden hos de ældre om det gamle Grønland. Og børnene søgte sammen om den søde eskimolog.

I August drog ekspeditionen ind i landet Sydøst for Ameralik Fjorden for at op-søge en nordbogård rapporteret af Eigil Knuth. 12 timers vandring, hvor Inge rigeligt tog sin del af vægten: Telte, køkken- og graveudstyr. Provianten var stærkt begrænset: Havregryn, kaffe, the, sukker og salt. To erfarne rensdyrjægere fra den nu nedlagte bygd Narsaq fulgte for at skaffe os føden i 14 dage.

Med skitserne af sneharen
ønsker Jens Rosing til lykke
med dagen.

Spændende arkæologiske fund viste sig i nordbogården, men sulten plagede lidt. Jægerne vendte hver aften hjem til lejren uden bytte. En enkelt ravn havnede i gryden, med jægerens opmuntring: Den *kan* spises, i Kapisillit fortæller de gamle, at ravn var god mad i hungerperioder. Blåbær fyldte lidt op i maverne. George Nellemann tabte en del kilo.

Inge afslørede her uventede evner: Lejrens salonriffel var obligatorisk på de små vandringer op til klippeblokken, hvor der blev trådt af på naturens vegne. En dag lød der et skud deroppe, og ned til lejren kom Inge, lettere rystet men triumferende, med riffel og en skøn stor hare! Hyldest, stor middag, ekstra kræfter til gravning.

bundlag af syrnet mælk. Detaljer, der tilsammen antydede et velforsynet spisekammer. Vor tolkning: Det var næppe mangel på føde, som skabte krisen i denne del af Vesterbygden i midten af 1300-tallet.

Inge satte et markant punktum på sin gravning i fadeburet. På gulvet nær tønden penslede hun frem, med stor omhu, en lillebitte dinosaur-unge. Jubel i lejren – som fortsatte da bestemmelsen måtte ændres til skelettet af en mus. Hovedet manglede og den lange dinosaur-hals blev til en hale. Her var til gengæld den første mus fundet i

nordboernes Vesterbygd. Endog med hale, som ifølge grønlænderne frøs af, når mus en sjælden gang i nutiden slap iland fra et Danmarksskib i havnen og overlevede en vinter.

Alt i alt: Inges første feltsæson i Grønland som arkæolog var imponerende og resultatrig – selv om hun valgte andre veje i sin Grønlandsforskning.

